

undersøgt, at den er noget for kostbar, og man finder, at den i det hele taget er kommen noget sent frem, hvad der ogsaa er rigtig. Jeg vil dog henstille til det ærede Folketing, om man ikke kunde bevilge denne Vej i Aar. Vejforholdene ud til Middelfart Sindsøhygeanstalt ere langt fra saa gode og smukke, som de burde være. Jeg tror, at alle de ærede Medlemmer, som vare med paa den Udflugt til Middelfart Sindsøhygeanstalt, som fra det daværende Udvalg fandt Sted i Joraaret 1893, ville mindes, hvor daarlige de Vejforhold ere, som findes ved Anstalten. Vejen er meget længere, end den behøver at være, den gaar idelig i Vinkler, og navnlig om Vinteren er den yderst slet. Det har en meget stor Betydning, at der er en god Afgang til Anstalten. Det er jo ganske vist et Sted, hvor man sagtens tidnok kan komme, som det hedder, men jeg vil dog bemærke, at det ikke blot er de syge, som have Grinde der, der er ogsaa mange sunde, der daglig have Grinde der. Der kommer ogsaa Udlændinge, og jeg for mit Vedkommende vilde sætte Pris paa, at denne smukke Statsanstalt, der, som den højt-ærede Sustitsminister nylig sagde, skal være en af de smukkeste Statsanstalter af den Art, som eksisterer, kunde præsentere sig for fremmede saa smuk som muligt. Jeg tror derfor, at den gamle Regel: Har man sagt A, skal man ogsaa sige B, finder Anvendelse her. Jeg mener desuden, at Forslaget i sig selv er velbegrundet, idet der til denne smukke Anstalt, der er opført som Villakvarter og har kostet mellem 2 og 3 Millioner Kr., hører som nødvendig Afgang en god og smuk Vej, der fører til den lille Købstads Afsættorv. Det har naturligvis sin store Betydning for Middelfart Købstad ogsaa, om denne Vej kunde komme i Stand, men selv om saa var, saa mener jeg ikke, at Folketinget skulde være saa cængstelig for at imødefomme et billigt Duffe fra en saa lille Købstad, der ikke har været saa gunstig stillet under Tidens voldsomme Konkurrence. Byen har ogsaa vist sig villig til at gøre forskellige Ofre for at faa en Vej, idet den har udvidet Byens Grønnegade, i hvis Forlængelse Vejen vil komme til at ligge, fra at være af 10 Alens Bredde til at være 16—17 Alen bred. Jeg mener altsaa, at man nok kunde give denne Bevilling. Det er ikke et Forhold, der er særlig vanskeligt at sætte sig ind i og undersøge, dertil behøves ikke saa forstrækkelig lang Tid, og navnlig mener jeg, at der tillige til Gunst for Bevillingen taler det Forbehold, der udtrykke sig i taget, og som gaar ud paa, at Bevillingen skal være afhængig af, at ved-

kommende Arealer med paastaende Bygninger erhverves for en Pris, der ikke overstiger 11,500 Kr. Det er altsaa godt og vel Halvdelen af den hele Udgift, som Bejanlægget vil koste. Jeg tror, det vil medføre en betydelig Besparelse for Fremtiden, hvis denne Vej kunde blive anlagt. Vi maa jo huske paa, at paa Anstalten lever der nu omtrent 900 Menneker. Der er en stor Transport, navnlig af Kul og Kotes, fra Middelfart Havn til Anstalten og en stor Transport af alle de Varer, som skulle forbruges derinde. Der er jo et meget stort Forbrug af Varer der. Det er altsaa ikke saa uheldig en økonomisk Foranstaltning, som det ved første Øjeblik kunde se ud. Jeg mener altsaa, at baade af økonomiske Hensyn og ogsaa af Hensyn til, hvad der tager sig godt ud, af Skønhedshensyn altsaa og af Sømmelighedshensyn, burde man give den i Forhold til Anstaltens Omfang ikke betydelige Bevilling. Jeg er nu, som sagt, alligevel den ærede Ordfører taknemmelig for den Maade, hvorpaa han udtalte sig om Sagen, og jeg bygger derpaa et Haab om, at hvis det ikke skal lykkes at gennemføre den i Aar, vil den blive tagen op og gennemført ad Aare. Jeg er ogsaa den højt-ærede Sustitsminister taknemmelig, fordi han nærede noget Haab om, at Sagen dog vil lade sig føre til en endelig Afgørelse — om ikke i Aar, saa ad Aare. Jeg anbefaler, eller rettere, jeg beder, Folketinget om at give denne lille Bevilling, og hvis det ikke kan ske i Aar, beder jeg om, at man vil have den i venlig Grindring ad Aare.

Ordføreren (C. Hage): Angaaende Opførelsen af en Bædebygning ved Vordingborg Sindsøhygeanstalt ønsker jeg endnu at sige to Ord for at forebygge en mulig Misforstaaelse. Det er Vædringsforslaget Nr. 52. Der var i Fjor forelagt her i Tinget Forslag om Dringe Sindsøhygeanstalts Udvidelse, og blandt de Foranstaltninger, som da ønskedes iværksatte, var ogsaa Opførelsen af en saakaldet Aolsgaard, hvor Meningen var, at man i større Omfang vilde beskæftige rolige Patienter, hvilket man efter andstedes fra indbundne Erfaringer anser for heldigt. Iværksættelsen heraf var beregnet at skulle koste 90,000 Kr. Denne Udgift fandt det angaaende Lovforslaget nedsatte Udvalg at være altfor stor. Derimod tiltraadte Udvalget Tanken om, at Anstalten selv skulde overtage Driften af sine Forder, hvilke hidtil havde været bortforpagtede, og mente da, at Udgiften til de ny Bygninger, som Driftens Overtagelse maatte kræve, skulde afholdes, som det hedder i Betænk-